

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 339/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Adelou Valockou, advokátkou, Radvanská 1, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/101/2024 z 28. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením v označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Sťažovateľka mala procesné postavenie žalobkyne v konaní o náhradu škody 38 295 eur s príslušenstvom na Okresnom súde Bratislava III. Nárok sťažovateľky mal vzniknúť z dôvodu úmyselného konania žalovanej, ktorá postúpila údajne fiktívne pohľadávky (celkom štyri, pozn.) uplatňované voči sťažovateľke v troch konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica na postupníka spoločnosť BAMF s.r.o., ktorý je personálne prepojený so žalovanou a ktorý je insolventný. Sporné pohľadávky mali vzniknúť z titulu nájmu spoločnej nehnuteľnosti sťažovateľky

a žalovanej. K postúpeniu týchto pohľadávok došlo v rokoch 2010 – 2014. Žalovaná si tieto pohľadávky uplatnila súdnou cestou, ktoré v prebiehajúcom konaní postúpila na spoločnosť BAMF s.r.o. Sťažovateľka namietala, že došlo k postúpeniu uplatňovaných pohľadávok účelovo v rozpore s dobrými mravmi, keďže spoločnosť bola insolventná a neuhradila jej súdmi priznané náhrady trov konania (škodu). Nepreukázala predpoklady vzniku žalovaného nároku (úmyselné konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi). Spory o vydanie zisku z nájmu spoločnej nehnuteľnosti neboli iniciované bezdôvodne s úmyslom poškodiť sťažovateľku. Spoločnosť BAMF s.r.o., na ktorú boli žalované pohľadávky postúpené, nebola v rozhodnom čase insolventná. Sťažovateľka v konaní nepredložila žiaden relevantný dôkaz preukazujúci oprávnenosť uplatňovaného nároku, preto súd žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena.

2.2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Co/142/2021-479 z 29. februára 2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, keď dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacích námietok sťažovateľky. Sťažovateľka v odvolaní namietala nesprávne zistený skutkový stav z dôvodu neúplného vyhodnotenia vykonaného dokazovania a nesprávny záver o tom, že neunesla dôkazné bremeno. Krajský súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku uviedol, že sťažovateľka nepreukázala úmyselné konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi s cieľom poškodiť sťažovateľku, teda úmysel ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej a spôsobením škody. Pokiaľ sťažovateľka svoje nároky odôvodňovala tým, že žalovaná uzatvorila so spoločnosťou BAMF s.r.o., kde bola žalovaná konateľkou, zmluvy o postúpení žalovaných pohľadávok z titulu zisku z nájmu, nestačilo poukázať na spriaznenosť postupcu a postupníka a predložiť uznesenia o náhrade trov konania, ale bolo potrebné predložiť ďalšie dôkazy preukazujúce úmysel žalovanej poškodiť sťažovateľku. Samotná cesia pohľadávok je dovolená a skutočnosť, že jej bola priznaná náhrada trov konania, nepostačuje na preukázanie zlého úmyslu žalovanej, najmä ak samotné vedenie týchto sporov žalovanou ju zaťažovalo a bolo nákladné, preto argumentáciu sťažovateľky o bezdôvodnom vedení sporov považoval za nedôveryhodnú. Navyše, žalovaná mala čiastočný úspech v týchto sporoch, preto z väčšinového neúspechu (súd sa nestotožnil s výškou žalovaných súm) nemožno bez ďalšieho vyvodiť zjavný úmysel poškodiť sťažovateľku. K argumentu o nesolventnosti spoločnosti BAMF s.r.o. krajský súd s poukazom na účtovnú závierku tejto spoločnosti z roku 2014 uviedol, že táto spoločnosť nebola v takej kondícii, z ktorej by bolo možné dôvodne usudzovať nedostatok finančných prostriedkov na úhradu prípadných pohľadávok vzniknutých z titulu náhrady trov konania. V súvislosti s argumentom sťažovateľky, že spoločnosť žiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov, krajský súd pripomenul časové súvislosti vzniku pohľadávok v rokoch 2010 – 2014 a podaní žiadosti o priznanie oslobodenia v rokoch 2016 – 2017 so záverom, že neboli relevantné pre posúdenie kondície spoločnosti v čase postúpenia pohľadávok. Poukázal tiež na to, že žalovaná pravidelne posielala výnosy z prenájmu na účet spoločnosti, preto časová súvislosť medzi postúpením pohľadávok a právoplatným skončením konaní vylučuje, aby žalovaná objektívne mohla predpokladať finančnú situáciu postupníka.

2.3. Sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z tvrdenej existencie vady podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, keď tvrdila, že súdy selektívne vyhodnotili dokazovanie, niektoré významné dôkazy nevyhodnotili alebo ich vyhodnotili v rozpore so skutočným stavom. Ďalej namietala, že súdy a najmä odvolací súd svoje rozhodnutia založili aj na úvahách, ktoré neboli predmetom konania na súde prvej inštancie, v dôsledku čoho ich považovala za arbitrárne. Na podporu svojich tvrdení navrhla, aby si dovolací súd zadovážil a oboznámil sa

s príslušnými spismi súdov. Poukázala na skutočnosť, že už v roku 2012 spoločnosť BAMF s.r.o. nezaplatila súdny poplatok za odvolanie, čo malo podporiť jej tvrdenie o insolventnosti postupníka v rozhodnom čase. Ďalej namietala, že súdy nevyhodnotili jej tvrdenie o hospodárskom dôvode existencie tejto spoločnosti. Najvyšší súd, posudzujúc namietanú arbitrárnosť rozhodnutí nižších súdov, vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, konštatoval, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Argumentáciu krajského súdu vyhodnotil ako koherentnú, odôvodnenie za konzistentné, logické a presvedčivé. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, z čoho krajský súd vychádzal, keď dospel k záveru o potvrdení záveru súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena sťažovateľkou. Poukázal na bod 18 odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorý, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a predložených dôkazov, komplexne vyhodnotil okolnosti veci a konštatoval, že dôkazy predložené sťažovateľkou nepostačujú pre záver o úmyselnom konaní v rozpore s dobrými mravmi a existenciou príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním žalovanej. Na tomto posúdení nič nezmenili ani doplnkové úvahy krajského súdu, ktoré sťažovateľka považovala za prekvapivé. Zároveň zdôraznil, že dovolací súd nemôže formulovať nové skutkové závery a dovolanie neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustáľovaní skutkového stavu. Rovnako nie je oprávnený ani revidovať zistený skutkový stav, ktorým je viazaný. K námietke sťažovateľky týkajúcej sa selektívneho hodnotenia dostupných dôkazov pripomenul, že súdy hodnotia všetky dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie sú vadou podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. V súvislosti s ďalšími námietkami sťažovateľky, ktorá tvrdila, že ich rovnako formulovala v odvolacom konaní a dovolacom konaní, poukázal na posun v jej argumentácii v súvislosti s tvrdením o nesolventnosti spoločnosti BAMF s.r.o. a dodal, že spoločnosť v konečnom dôsledku nebola oslobodená od súdnych poplatkov, a to z dôvodu, že ju súdy za takú nepovažovali. Pokiaľ išlo o ďalšie návrhy dôkazov a námietok, konštatoval, že možno argumentovať len takými dôvodmi, ktoré už boli namietané v rámci opravného prostriedku. Sumarizujúc uvedené, najvyšší súd konštatoval, že nezistil ústavné deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, odvolací súd v rámci prieskumnej činnosti postupoval v súlade s právami sťažovateľky, preto námietky sťažovateľky považoval za nedôvodné a neopodstatnené, preto dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo, predovšetkým skutkovo argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým uznesením dovolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery odvolacieho súdu považuje za arbitrárne a nedostatočné. Svojím obsahom ide o nesúhlas a o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnila už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, najmä však pred dovolacím súdom v rámci svojho dovolania. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia svojich označených práv rozhodnutím dovolacieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti zotrvala na svojom právnom posúdení veci, z čoho vyvodzovala porušenie svojich

označených práv nedostatočným a arbitrárnym prístupom dovolacieho súdu pri posúdení jej námietok vznesených v dovolaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší súd dal dostatočné a ústavno-konformné odpovede na výhrady sťažovateľky, ktoré súviseli s označeným dôvodom prípustnosti dovolania, ako aj na tam uplatnenú argumentáciu.

5. Sťažnostná argumentácia spočívajúca v nesúlase s jednotlivými prijatými závermi súdov a tvrdeniami o ich nedostatočnosti, ako už bolo konštatované, bola v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, považuje riešenie a výsledok sporu za primeraný okolnostiam veci, pričom na rozdiel od sťažovateľky považuje v napadnutom uznesení rekapitulované odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu za dostatočné, argumentačne konzistentné a rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. V tejto súvislosti dodáva, že sťažovateľka okrem napadnutého uznesenia v jej veci k svojej sťažnosti nepripojila žiadne dôkazy, ktorými by podporila svoje tvrdenia (o tvrdení insolventnosti, úmysle žalovanej poškodiť ju) a relevantným spôsobom spochybnila súdmi prijaté závery, o ktorých tvrdí, že sú arbitrárne a nedostatočné. Keďže ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

6. Ústavný súd nosný záver zamietnutia žaloby v kontexte uplatneného nároku, rozhodných a zároveň preukázaných skutkových okolností považuje za akceptovateľný, zodpovedajúci procesnej aktivite sťažovateľky a ňou produkovaných dôkazov v konaní. Nepreukázanie úmyslu škodiť v konaní žalovanej prostredníctvom spoločnosti BAMF s.r.o. vyústilo do zamietnutia žaloby, avšak v uvedenom nemožno bez ďalšieho prisvedčiť sťažovateľke, že súdy porušili jej označené práva. Sťažovateľka si mala byť vedomá, že za daných okolností veci je potrebné dostatočne preukázať jej tvrdenia, nestačí len tvrdiť, že žalovaná vopred vedela a zamýšľala spôsobiť jej škodu, ale bolo potrebné dokázať to relevantnými, hoci aj nepriamymi dôkazmi tak, aby súd nemal pochybnosť o úmysle žalovanej.

7. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietanými právami sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

8. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu